

— Не е важно, колко ще стоишъ, — отвърна русата.

Златната госпожа, която само съ единъ погледъ успокои другитъ, напраздно даваше знакъ на русата да млъкне.

— Моля ви се, госпожа, оставете човъка на мира. Той нѣма да вѣкува тука. Той . . .

— Той . . . Защо той дойде тука и падна като снѣгъ на глава?

— Защото си гледа работата, госпожо.

— Я, господарке, — подзе Мичо, изгледвайки заядливата съ злобна насмѣшка, — не съмъ въ поповата кѣща, а съмъ тукъ на своето коло, дома съмъ си. Много ли, малко ли ще седа — дома съмъ си.

— Но това не е прилично . . .

— Госпожа, моля ви се, прѣстанете за Бога! — предупреди я още единъ пѣтъ златната госпожа. — Не създавайте отъ дребни работи голѣми въпроси. Успокойте се.

Но русата не мирясваше.

— Кое не е прилично, господарке? — попита я Мичо съ свити отъ злоба очи и треперяща долна устна.

— Ей това, що направи сега тука!

— Какво съмъ направилъ, господарке? Че съмъ седналъ тука при васъ ли? Това ли е неприличното? А кое е прилично? Кажи да чуемъ сега, — злѣчно и съ подигнатъ тонъ заговори селянинътъ, — Да потопишъ голи до колѣнната нозе въ водата всрѣдъ село и въ работно време предъ всичкия свѣтъ, това ли е прилично? Защо ти да можешъ да си натопишъ нозетъ, а я да не бива да си натопя колото? Цвѣте ли сж господарке, твоитъ нозе, та ги лазишъ да не повѣхнатъ?

Всичкитъ жени като ударени наведоха глави, спогледнаха се една друга смаяни и бързо, нѣкакъ незабелязано, си прибраха нозетъ и притеглиха политъ. Между това, русата, която предизвика тоя ударъ, забеляза укорителнитъ погледи, отправяни скришомъ отъ всички страни, къмъ нея, трепна, забодѣ иглата, събра бродерията си, бързо стана и, безъ да продума ни дума, надѣна чехлитъ на боситъ нозе и си отиде.

Златната госпожа я изгледа подъ вежди и кивна къмъ останалитъ.

— Изпроси го! — низко прошепна тя. — Каквото повикало, токова се и отзовало.

*
* * *

Нѣколко минути, следъ като си отиде русата, настѣпи кѣсо мълчание. Кавгаджийското настроение значително се понижи, чер-